

Lectură spirituală: A treia săptămână din luna iulie

Duminica a XV-a de peste an – Lecturi: Romani 8,18-23; Matei 13,1-9;

Încrederea în providență și în timpul lui Dumnezeu ne face să fim conștienți de faptul că nu suntem niciodată singuri!

Lecturile din această duminică ne vorbesc despre două aspecte importante din carisma vincentiană. Știm că sfântul Vincențiu avea o încredere absolută în Providență și în timpul lui Dumnezeu.

Avea o încredere profundă în manifestările Providenței Divine în viața sa, mai ales când le remarcă datorită rugăciunii și slujirii săracilor. Se spune că atunci când în rugăciune înțelegea care este voința lui Dumnezeu o îndeplinea imediat. Aș putea spune că era un ascet practic. Pe de altă parte, sfântul Vincențiu a început activitățile caritative și misiunea de evanghelizare prin slujirea săracilor. A fondat Damele de caritate (cunoscute astăzi ca Asociațiile Internaționale de caritate) ca să se ocupe de familia nevoiașă care trăiau în parohia Châtillon-les-Dombes în Franța și a fondat Congregația Misiunii pentru evanghelizarea săracilor de pe galere. Aceleași motive stau și astăzi la baza numeroaselor activități.

În evanghelia de astăzi Isus ne propune parabola semănătorului și ne invită să fim asemenea pământului bun și fertil care poate transforma sămânța în roade multe și ne provoacă să înțelegem că "cine are urechi să asculte!" Să-l ascultăm pe Isus, să simțim manifestările providenței sale în viața noastră dar și în evenimentele mari și mici. Nu avem nevoie de epifanii (arătări divine) extraordinare pentru a înțelege voința lui Dumnezeu, chiar dacă am dori să avem asemenea manifestări în viața noastră. Providența divină se arată prin vizitarea unui sărac, răsăritul de soare, o rugăciune, o discuție în familie sau cu prietenii, recunoștința pentru munca făcută. Providența se poate arăta și în momentele dificile, dezamăgire, tristețe, durere fizică, într-o provocare primită. Să nu uităm că SSVP a fost fondată după provocarea pe care tânărul care era contra Bisericii i-a lansat-o lui Ozanam!

Problema este că adesea nu ne dăm seama că lucrurile mărunte din viața noastră pot fi tot atâtea arătări, manifestări ale Providenței Divine. De aceea Isus ne cere să avem urechi pentru a asculta și ne cere de asemenea să fim pământ bun care să înmulțească sămânța ca el să o poată semăna în inima noastră și să ni se poată arăta. Ce s-ar întâmpla dacă în evenimentele din viața noastră ne-am pune întrebarea: "Ce vrea să-mi spună Dumnezeu? Ce vrea să schimbe? Ce vrea să construiesc, să încep sau să înmulțesc?"

Și pentru Vincențiu de Paul Dumnezeu este stăpânul timpului. Asta înseamnă că timpul lui Dumnezeu nu este neapărat și timpul nostru. El spunea "Toate la timpul lor, la momentul potrivit, nici mai devreme nici mai târziu". De câte ori nu vrem ca Dumnezeu să intervină când vrem noi și așa cum vrem noi? Neliniștea noastră se poate transforma într-un obstacol în drumul nostru.

În scrisoarea către Romani sfântul Paul ne spune că trebuie să așteptăm timpul lui Dumnezeu. Recunoaștem că suntem neliniștiți *"întreaga creație așteaptă cu nerăbdare revelarea fiilor lui Dumnezeu...cu speranța că și ea, creația, va fi eliberată de sclavia stricăciunii spre libertatea gloriei fiilor lui Dumnezeu"*. Așadar nu trebuie să ne simțim vinovați din cauza neliniștilor noastre, care sunt firești. Dar putem vedea timpul lui Dumnezeu ca pe un timp de mângâiere pentru sufletele noastre, pentru că știm că dacă nu se întâmplă ceva atunci când dorim înseamnă că Dumnezeu are ceva mai bun pentru viața noastră, pentru viitorul și sfințenia noastră.

De fapt, încrederea în Providență și în timpul lui Dumnezeu ne face conștienți de faptul că nu suntem niciodată singuri! Dumnezeu știe exact când și cum să ne vorbească. Trebuie să avem inimile pregătite la fel ca pământul bun și să așteptăm sămânța care va veni la momentul cel mai bun pentru a aduce roade de o sută.

Traducere: sora Magdalena